

FABULOS ÎN OPERĂ, DAR ȘI ÎN VIAȚĂ - OLGA GRECEANU

Corneliu LUPEȘ*

Key words: Olga Greceanu, painter, fabulous, works of art.

Ca să fii nefericit, trebuie să-ți dai singur consimțământul.
Olga Greceanu

Ne mai aduci aminte doamna Olga Greceanu de oamenii și locurile pe care le-ați nemurit cu pensula, cu creionul, cu alte scule de bine făcătoare, dar mai cu seamă cu duhul ce v-a călăuzit viața și opera ... ?!

De fiecare dată când mângâiem cu privirea nestematele plastice ale Muzeului memorial ION MINULESCU - CLAUDIA MILLIAN (coordonat de care M.N.L.R.), o confesiune tainică ne însoțește la întâlnirea cu un exponat sau altul. De când ne-a căzut în mână lucrarea Olgăi Greceanu „Meditații la Evanghelii” apoi recentele reeditări „Specificul național în pictură”, și „Arta murală: legile și tehnica ei”, zăbovim mai mult în fața tabloului „Maica Domnului cu Pruncul”, ieșit din penelul călăuzei noastre, aflat în camera Claudiei Millian, personalitate polivalentă - poetă, dramaturg, memorialistă, artist plastic (mulaj, mozaic, ipsos, pictoriță), critic de artă - domenii în care își dă mâna cu autoarea amintitei lucrări. Din „dialogul” cu Olga Greceanu, aflăm că pictorița s-a născut la 4/17 august 1890, pe numele ei de Olga Skrzyszewski, cum notează în albumul “Viața în imagini” dedicat nepoților, - precizând că se citește Șeșevski-, la Mănăstirea Nămăiești, aflată la ieșirea din Campulung Muscel spre Brașov (prin Pasul Bran), sau la intrarea în localitatea boierului Neacșu. Se retrăseseră aici alungați de canicula capitalei. Celor injectați cu serul memorialisticii, nu le poate scăpa faptul că în imediata apropiere a pomenitei mănăstiri rupestre se află un muzeu memorial ce ne conduce pe urmele poetului George Topârceanu (1886-1937), din prima parte a creației și a existenței sale terestre; în cea de a doua alăturându-se Umbrelor din fosta capitală a Moldovei, unde, pe lângă cele peste zece muzee memoriale de scriitori, se află și unul ce ilustrează acea perioadă, din viața autorului „Rapsodiilor de vară”.

Viitoarea plasticiană începe studiile la Institutul Pompilian, continuate la Institutul Sesevski, ambele din București. În anul 1911 este studentă la Facultatea de chimie și la Academia de Artă din Liege, întrerupte de izbucnirea primei conflagrații mondiale, continuate după război (1919) și absolvite în anul 1922. În anul 1914 se căsătorește cu studentul politehnist Nicolae Greceanu. Cununia religioasă se petrece la Baden – Baden, avându-l naș pe Jean Argentoianu. Tot pe atunci inițiază, împreună cu Cecilia Cuțescu-Storck, prima asociere a pictorițelor și sculptorițelor. Întâlnirea acestora ne duce, nu numai cu gândul, ci și cu pasul, în sufrageria familiei Minulescu, unde se află un impunător „Nud de față cu portocale”, ce poartă semnătura amintitei colaboratoare a Olgăi Greceanu, cum avea să se numească după căsătorie.

Prezența Olgăi Greceanu în muzeul Minuleștilor nu este defel întâmplătoare. Pe lângă congenera sa, Claudia Millian, (1887 -1961), scriitoare și artistă plastică, cum am văzut, muzeul care ne găzduiește pe aceasta cale, etalează și câteva mozaicuri, tablouri în ulei, feronerie, ceramică ce poartă semnătura Mioarei Minulescu, fiica lui Ion Minulescu și a Claudiei Millian. Cât despre „pater familias”, poetul, romancierul, dramaturgul, publicistul – Ion Minulescu – adăugăm faptul că fostul director general în Ministerul Cultelor și Artelor era un rafinat cunoscător al doamnelor și artelor frumoase; ceea ce ne îndreptățește să considerăm locașul, drept un Muzeu al „Minuleștilor”, fiecare având partea sa de „vină”, în realizarea Colecției „Ion Minulescu” cum s-a numit în anul 1948, pentru a fi salvată de vitregiile acelor zbuciumate vremuri. Așezământul se bucură de un cadru ambiental de excepție, atât în ergonomia compartimentării cât și în bogăția patrimoniului, ceea ce-i permite să se alăture cu succes nu numai omonimelor sale autohtone, ci și europene. Olga

---

* Muzeograf, Muzeul Național al Literaturii Române, București.

Greceanu mai este prezentă în muzeu cu trei lucrări de grafică, aflate în conservare. Cele două artiste vor parcurge împreună multe și întortocheate cărări ale vieții, și mai cu seamă ale artei, așa cum își va aminti Olga Greceanu peste ani: “ Am aflat de doamna Cuțescu-Storck și i-am scris. M-a invitat și așteptat. M-am dus. I-am răspuns la ce m-am gândit, și a acceptat cu entuziasm o astfel de manifestare. [...] Peste câteva zile le-a adunat pe toate, și atunci ne-am cunoscut. Era Maria Ciurdea-Steurer, Maria Râmniceanu, Lucia Demetriade Bălăcescu, Risa Kraid, Rodica Maniu, Niculina Delavrancea Dona, (...) Maria Pillat (iscalea Brateș)”. Așa se face că inițiază împreună Asociația Artistelor Pictori și Sculptori și Expoziția Internațională a Femeilor Artiste Plastice, din anul 1924, când, împreună cu Nina Arbore, participă la o expoziție în New York. În aceeași companie o întâlnim, alături de J. Al. Steriadi, Nina Arbore, M. M. Maxy, când, pe lângă expoziția personală de la Sala Ileana, din București, (1926), participă la a 5-a Expoziție a Artiștilor Pictori și Sculptori și la Expoziția Academiei de Arte Decorative.

Nici Nina Arbore, cu care se întâlnește pe simezele din New York (1924), la Expoziția Academiei de Arte Decorative (1926), Expoziția Artei Futuriste Mondiale de la Roma (1933), nu lipsește din muzeu. O întâlnim, încă din vestibul, cu „Portretul lui Zamfir Arbore” (gravură), „Cap de copil” (desen) și „Mânăstirea Pasărea” (gravură). Între cele două se leagă o puternică prietenie; apropierea de vârstă nefiind singurul temei. În aceleși vestibul, în fața ușii de la intrare, ne întâmpină Minulescu însuși, „Portret” (desen), semnat de J. Al. Steriadi, datat 1934, an în care Olga Greceanu participa la Salonul Oficial de Pictură și la Expoziția de Artă Română de la Varșovia. La expozițiile pomenite mai devreme, din anii 1926 și 1933, printre expozanți îl descoperim și pe M. H. Maxy, care este prezent și în muzeu cu un tablou cubist ce-o reprezintă pe Mioara Minulescu (1929), donatoarea unui apartament cu cinci camere ce găzduiește un impresionant patrimoniu, din elitistul cartier bucureștean Cotroceni, situat vis à vis de sediul Președinției României. Tot M. H. Maxy este autorul a cinci tăvi de alamă ce-și găsesc locul în dependințele generosului apartament, dându-i o notă aparte și inducând astfel prezența vie a foștilor locatari. Printre tablourile din camera Mioarei Minulescu întâlnim o lucrare semnată de Niculina Delavrancea Dona, cea de care pomenește Olga Greceanu, reprezentând-o pe Mioara, la numai patru anișori .

Vecin cu muzeul Minuleștilor, la aceeași adresă și la același palier, se află un așezământ similar care amintește de autorul „Rascoalei”. Printre exponatele de artă plastică, numeroasele și valoroasele icoane ardelenesti ce întregesc patrimoniul așezământului se află un tablou ce-l reprezintă pe Liviu Rebreanu, cu dedicația și semnătura lui Steriadi: „Prietenului Rebreanu, Jean Steriadi, 1918”, vecin cu aceasta, ne întâmpină un portret de tânără, opera Rodicăi Maniu, soția lui Samuel Mutzner, prezent și el în aceeași sufragerie cu o goașă ce-o întruchipează pe Salomeea. Aceeași distribuție locativă relevă Colecția „Pillat”. O pomenim pentru că aici descoperim niște minunate „Lalele”, ieșite din pensula Mariei Pillat-Brateș, cea de care tocmai pomenea Olga Greceanu la invocata întâlnire, dar și alte câteva lucrări semnate de aceeași. Maria Pillat-Brateș sau Maria Pillat, (cum și-a semnat în general lucrările, cu excepția primei expoziții din 1915, când semna I. Brateș) a fost soția lui Ion Pillat, mama lui Dinu Pillat și a Piei Edwards (n. Pillat), soacra Corneliiei Pillat și bunica Monicăi Săulescu-Pillat, donatoarea patrimoniului și admiratoarea Olgăi Greceanu, cea care a avut norocul să o întâlnească, pe când nu împlinise zece ani, cu ocazia unei vizite pe care aceasta o făcea amintitei cunoștințe, Maria Brateș, apoi la o expoziție retrospectivă de la Sala Dalles, în anul 1974, cu patru ani înainte de a părăsi această lume pe care a judecat-o cu pilduitoare îngăduință. Semnătura pictoriței apare pe multe alte piese aflate în această discretă și grăitoare colecție: „Natură statică”, “Garoafe cu bomboane”, “Trandafiri albi”, “Ciclamene albe”, “Penetinciarul Botoșani”(a cărui locatară a fost), „Monica Pillat, elevă citind povești”, pe care mai târziu le va scrie, cu aceeași inocență, și câteva copii reprezentându-i pe Ion Pillat și Vasile Voiculescu. Cum se vede, o „pradă de lux” de care ne amintește Olga Greceanu, sau care ne amintește de Olga Greceanu. Aceeași Doamnă, Olga Greceanu, o introduce în familia artistică a anilor 1930-1960 pe o altă forță a artei plastice feminine, Milița Petrașcu, prezentă în muzeul lui Rebreanu cu doua mulaje ce le înfățișează pe Fanny și Puia (soția lui Liviu și fiica acesteia), iar în cel al Minuleștilor cu masca mortuară a Claudiei și un „Crist ducând crucea” ce se întâlnește în loggia apartamentului, alături de un bust al poetului, opera Claudiei Millian.

O însoțim pe scriitoare și pictoriță apelând la un portret ieșit din penița admiratoarei sale, Adina Nanu: “Potrivit de înaltă, bine făcută, cu trăsături regulate, impresionând prin ochii arzători, artista avea în ținută demnitatea și eleganța suverană a eroilor din frescele sale. Îi urmărisem de-a lungul anilor picturile și îi citisem cărțile, impresionată de cutezanța ei de a realiza totul în stil mare. Apreciam îndeosebi faptul că, dispunând din familie de bunăstare, ar fi putut trăi fără să facă nimic, ca o plantă decorativă, să ducă o viață mondenă, îndestulată și facilă, dar a muncit neîncetat, cercetând și creând fără răgaz.” Este de notorietate faptul că în perioada interbelică, numele Olgăi Greceanu era la fel de cunoscut ca acelea ale Ceciliei Cuțescu-Storck și Miliței Petrascu, iar Petru Comarnescu o asemăna cu Elena Văcărescu și Martha Bibescu. O însoțim pe fosta doamnă de companie a Reginei Maria, care a fost Olga Greceanu, în atmosfera galeriilor bucureștene: Ateneu (1919), Mozart (1924), Ileana (1926), Hasefer (1927), Academia de Arhitectură, Dalles, propria-i casă din Strada Frumoasă 49, Cartea Românească, Salonul Oficial de Desen și Gravură, în Strada Lăpușneanu, din Iași, unde n-au lipsit de la vernisaj Ministrul Franței, Conte de Saint-Aulaire, dar și Ministrul de Interne Vasile Morțun, minister în care șeful serviciului de presă era Ion Minulescu, în muzeul căruia tocmai ne aflăm. Artista nu lipsește nici de pe simezele unor expoziții din străinătate: New York (1924), Bruxelles (1927), Paris (1928), Barcelona (1929) – unde obține Marele Premiu -, Praga (1931), Roma (1933), Varșovia (1934), atât ca prezențe personale, cât și colective.

„Pictura de șevalet nu m-a încântat niciodată. O fac fiindcă nu am întotdeauna pereți la dispoziție”, se confesa pictorița în anul 1974. Confesiune confirmată de prezența pensulei și spiritului Olgăi Greceanu în multe instituții și case bucureștene: Grigore Gafencu, B-dul Aviatorilor; Dr. Enescu, Strada Armașului, Universitatea de Arhitectură și Urbanism Ion Mincu (1937), frescele de la Institutul de Istorie Nicolae Iorga (1942), Sala de consiliu a Primăriei de Verde, azi a sectorului 1, din B-dul Banu Manta, Judecătoria de Galben, din Piața Amzei („Rastignirea”, 1938), Gara Regală Mogoșoaia („Regele Carol al II-lea și poporul”), la Mausoleul din Mărășești, alături de cumnatul ei, pictorul Eduard Săulescu (1938), (casătorit cu Efridia, sora sa), în capelele familiilor Murgășianu și Stoenescu din Cimitirul Bellu, unde la 16 noiembrie 1978 își găsește somnul de veci. Odată cu pictarea bisericilor din Bălteni (1945 și 1971), Mănăstirii Antim (1945\1953, mozaic), Pitar Moș, Darvari (1967), Precupeții Noi, Sapienției, Sf. Vasile (1968), Izvorul Tămăduirii (1969), demolată, Hagiului, Bumbăcari, Tudor Vladimirescu, Sf. Ion, Floreasca, Precupeții Vechi și Bariera Rahovei - toate din capitală -, Sf. Dumitru, Mănăstirea (1970), Plătărești, Tărceni, toate din Călărași, ș.a. Olga Greceanu se alătură confrăților Șt. Luchian, N. Tonitza, E. Stoenescu, Ștefan Dimitrescu, Gh. Vânătoru, C. Berdilă care fac pasul spre orizonturi spirituale ce ancorează în zona launtricului. Indubitabile surse de „aduceri aminte” ne ofera Olga Greceanu prin relevante contribuții editoriale: debutului cu „Bucarest et ses environs” (1928) publicat la Cartea Medicală (pe când, tot aici, se afla și Tudor Arghezi) care, în anul următor, apare și în limba română, îi urmează: „Compoziția murală: legile și tehnica ei” (1935 și 2010), „Cula de la Măldărești”, Institutul de Arte Grafice Triumful, București, 1937; „Specificul național în pictură”, Tiparul Cartea Românească, București, 1939 și 2010, „Pe urma pașilor Tăi, Isus”, Editura ziarului „Universul”, București, 1940 - lucrare inspirată de călătoria pe care o face în anul 1933, la Ierusalim, republicată în 2008, Ed. IDACO, în același an cu „De Craciun”, (ambele în îngrijirea Iulianei Mateescu). „Femmes peintres d’autrefois”, Editura Ziarul, Craiova, publicată în timpul nostru (2005), la Editura Institutului Cultural Român, în traducerea Sandei Mihăilescu Cârsteanu și „Să ne rugăm...”, Tipografia Sfintei Mitropolii a Olteniei, Craiova, ambele publicate în anul 1943; „Le Visage du Christ et les peintres de la Renaissance”, Memoriile Centrului de studii asupra Renașterii, vol. I, și romanul „Vreau”, Editura Ziarul Craiova, ambele apărute în anul 1944 și „Dicționarul Biblic Ortodox” (8 vol.), dăruit bibliotecii Sfântului Sinod, în anul 1960, după 30 de ani de trudă ce depășește capacitatea unei singure persoane; astfel de lucrări fiind, de regulă, rodul unor colaborări colective. În anul 2000 este publicat romanul „Ura care ucide”, la Editura Curtea Veche, sub îngrijirea Aureliei Bălan-Mihailovici, iar peste opt ani „Meditații la Evanghelii”, cu un cuvânt înainte de IPS Nicolae, prefață, date biobibliografice și referințe critice de Adina Nanu, Editura Sophia 2008, ce ne-a călăuzit pe acest drum, căruia i s-au alăturat amintirile reeditării. Nu s-a uscat tușul tipografic de pe capodopera “Mărturie în cuvânt și chip - Vocabular al credinței

și vieții spirituale”, în format mare (3 vol.), “Lucrare tipărită cu binecuvântarea Preafericitului Părinte DANIEL Patriiarhul Bisericii Ortodoxe Române, la Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București - 2011”, de la a cărei lansare, ce a avut loc la Otopeni, m-am întors cu cele patru impresionante tomuri sub braț.

După moartea soțului, Nicolae Greceanu, artista își intensifică activitatea de „zugrav” în biserică și de predicator în locașuri de cult ortodox, cum se va confesa mai târziu: “În epoca aceea mă ocupam mult cu interpretarea Evangheliilor și predicam în fiecare după-masă la bisericile la care eram poftită să țin cuvântul. Programul meu era fix: luni la Biserica Dintr-o zi, marți la Sfântul Elefterie sau la Pitar Moș, miercuri la Stavropoleos, joi la Popa Tatu, Vineri la Lucaci, sâmbăta la Bucur, duminica după masă la Biserica Adormirea Maicii Domnului din Strada Sapienței, iar duminicile dimineața la Biserica Răzvan, la Mantuleasa, la Negustori, Monetariei. La celelalte, Sfântul Gheorghe, Sfântul Nicolae Tabacu, Sfântu Nicolae Vlădica, Radu Vodă, Mihai Vodă, Dobroteasa, Cărămidari, Schitul Maicilor, Izvorul Nou, Schitu Magureanu, Doamna Oltea, Sfântul Vasile, Sfatul Mina, Biserica Sfinților, Biserica Alexie, Oțetari, Vergului, etc., mă duceam după cum le venea rândul la fiecare”, confesiune reprodusa de Adina Nanu în succinta prefață a Meditațiilor...”. Interesant, în cazul Olgăi Greceanu, este faptul că slujirea celor sfinte cu pensula, cu pana sau cu verbul, nu este, cum s-ar putea crede, nici pe departe gestul unei bigote. Cât despre modelele familiale, nu poate fi vorba. Pe linie paternă, atât părintele cât și bunicul erau catolici de origine poloneză, iar mama, nemțoaică, era protestantă. Mai mult, din cei patru copii, primii doi au primit botezul catolic, iar următorii, din care a făcut parte și Olga, pe cel ortodox, după religia țării în care conviețuiau. Atitudinea ei ortodoxă, profund religioasă, a fost libera-i alegere. Cine știe ce înger a vizitat-o în vis...?!

Este de înțeles faptul că nu mici i-au fost, ei și familiei sale, suferințele în regimul comunist. Mai greu de înțeles este atitudinea acesteia de a trece cu multă îngăduință/seninătate peste ele.” Ca să fii nefericit, trebuie să-ți dai singur consimțământul”, spunea Olga Greceanu, zicere ce m-a cucerit prin simplitate și duh, drept pentru care am convertit-o în mott-ul de față. Pierderea averii n-a oprit-o din drum. La conacul din Bălteni, cărțile (din care nu lipseau exemplare rare și incunabule) i-au fost scoase în curte și incendiate, mobilierul (compus din obiecte vechi, mobilă florentină) distrus, pereții pictați au fost dărâmați; practică obișnuită în acele vremuri. Nici Cula de la Măldărești, moștenire de familie a soțului, n-a fost ferită de furia vicisitudinilor. De câte ori ne aflăm în zonă (localitatea și Manastirea Horezu), nu le ocolim, așa cum nu ocolim nici Cula lui Duca de vizavi, sau mormântul fostului prim-ministru aflat în cimitirul bisericii din Urșani. O nefericită întâmplare face ca, în timpul bombardamentului din anul 1944, lucrările pictoriței Olga Greceanu să se afle pe simezele de la Dalles; cele care s-au salvat de furia bombelor au căzut victime unor furii ce a durat peste cinci decenii. Lucrările de la Gara Mogoșoaia, de la primăriile din P-ța Amzei și Banu Manta (devenite „sfaturi populare”) au fost „văruite”. Aflată într-o isihie cu înaintașa sa, poeta Liliana Ursu îi pomenește cu evlavie pe membrii familiei spirituale ai pictoriței și scriitoarei Olga Greceanu, personalități de primă mărime a vieții spirituale și literare: Ieroschimonahul Daniil, pe numele de mirean Sandu Tudor, Vasile Voiculescu, Alice Voinescu, Principesa Ileana, călugărită sub numele de Maica Alexandra, Mircea Vulcănescu, precum și toți cei ce au făcut parte din ”Rugul Aprins”. Olga Greceanu a reușit să se sustragă cu seninătate acelor incalificabile umilințe. A depășit toate aceste pământene încercări - trecătoare, ca noi toți, - sub pavăza bunei credințe: “Biblia mi-a stat mereu deschisă pe masă”.

La 86 de ani se afla pe schelele Schitului Darvari, din capitală, unde – după știința noastră – a avut un grav accident. Singurătatea sfârșitului i-a fost vegheată de treimea pasiunilor sale: „Pictesz, scriu, citesc, sunt cele trei ocupații din totdeauna”. Se spune că a murit cu pensula în mână, la propriu. Tot la propriu este și faptul că la dispariția ei nu s-a scris nici un rând. Trăitoare sub semnul credinței, și-a salvat nu numai sufletul înălțat la cer, ci și posteritatea artistică aici, la noi, pe pământ. Adina Nanu, care a cunoscut-o direct, și care nu încetează să o admire, și-a declinat răspunderea de a descifra moștenirea literară a înaintașei sale, invocând cu temei cele opt decenii care îi apasă umerii. Această „sfântă sarcină” a trecut pe umerii primitivi ai Iulianeii Mateescu, cea care și-a transformat atelierul din Otopeni într-un altar al proslăvirii aceleia care „i-a trimis un

semnal din cer (...) dar și oameni de nădejde care să (o) ajute”. Cel care îi decriptează mesajul este duhovnicul, care o îndrumă să cumpănească „cu înțelepciune între a trebui și a putea. De restul se va ocupa Dumnezeu. Nu tu ai ales-o pe Olga Greceanu. Ea te-a ales pe tine!” O reparație a făcut, în zilele noastre, poeta și criticul de artă Doina Mândru, la Așezămintele Brâncovenești, a căror activitate o coordona pe atunci, organizând o expoziție a OLGĂI GRECEANU, cat și cei care îi editează opera postum. Despărțirea de această femeie - singura care a făcut parte din „Rugul Aprins” (unde îl avea duhovnic pe Sofian Boghiu), tot ea fiind singura care a fost decorată cu Crucea Patriarhală de două ori, primind astfel încredința patriarhilor Nicodim și Iustinian de a predica în anvon, în orice biserică ortodoxă din țară - nu se poate săvârși decât cu o evlavioasă reverență, adresată aceleia care ne-a oferit un model de încredere, de speranță și, mai cu seamă, de credință, din care n-ar fi rău să învățăm câte ceva:

„Frescele mi-au fost date cu var, dar huma se spală. Nu acum cât trăiesc (am 77 de ani), ci după ce nu voi mai fi și se vor stinge toate geloziile și răutățile”.

FABULOUS IN ART BUT IN DAILY LIFE - OLGA GRECEANU

From the (imaginary) dialog with Olga Greceanu, we find out that the painter was born on august 4/17 1890 at Namaiesti Monastery (Campulung). Her name was Olga Skrzyszewski. She begins her studies in Bucharest (Pompilian Institutes and Sesevski), and she continued them at the Faculty of Chemistry and the Academy of Art in Liege (interrupted during the First World War) and repeated in 1919. In 1914 she married with the politehnist student Nicholas Greceanu. He proceeds from a well-known family of nobleman from Oltenia. The meeting with Olga Greceanu is caused by her painting "Madonna with Child" from the Museum "Ion Minulescu - Claudia Millian", Bucharest, coordinated by the National Museum of Romanian Literature. On its cymas and its neighbors too - Liviu Rebreanu and Pillat - located in the same building, at the same level (Ph.D. Gh.Marinescu Blvd, No 19), we find out the signatures of Olga Greceanu congeners. In a way or another, she was very close by Cecilia Cutescu Stork, Nina Arbore, Lucia Demetriade Balacescu, Rodica Maniu, Niculina Delavrancea-Dona, Maria Pillat-Brateș, J. Al. Steriadi, M. H. Maxy, Claudia Millian, Milita Petrascu, and others.

It is well-known that during the interwar period, Olga Greceanu's name was as well known as those of Cecilia Cutescu Stork and Milita Petrascu, and Peter Comarnescu resembled her with Văcărescu and Marta Elena Bibescu. His works were present on all galleries of Bucharest.

The brush will go hand in hand with the penholder. We found the results between the covers of her works published during his lifetime and posthumously. The sufferings caused by the communist regime weren't small.

On November 16, 1978, she died, resting in Bellu Cemetery, where she had made the chapels of the families from Bucharest. We say goodbye to Olga Greceanu with pious reverence, addressed to the person who gave us a model of trust, of hope, and, above all, of faith. And we should be learn something: "My frescoes were made with lime, but the clay washed. Not now when I'm alive (I have 77 years) yet, but after that I will die it will stop all jealousies and meanness."